

Με αφορμή δηλώσεις «δημοσίων εκκλησιαστικών προσώπων»

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Με τα μέσα που υπάρχουν σήμερα, εύκολα μια δήλωση, μια γνώμη ενός δημοσίου προσώπου διαδίδεται και γι' αυτό εύκολα κρίνεται. Αν αυτό το δημόσιον πρόσωπο είναι «άνθρωπος της Εκκλησίας», δηλαδή κληρικός και ιδίως επίσκοπος, τότε κρίνεται η Εκκλησία και η διδασκαλία της.

Στην «εις επίσκοπον χειροτονίαν» αυτό που είναι χαρακτηριστικό είναι η ομολογία του ιερέα που θα γίνει Επίσκοπος, ενώπιον κλήρου και λαού, ότι δέχεται τα Δόγματα, τη διδασκαλία, την πίστη της Εκκλησίας. Δεν ρωτάται αν έχει διοικητικές ικανότητες, πτυχία και μόρφωση κοινωνική, γνώσεις οικονομικές ή άλλες. Ρωτάται, όμως, από τους Επισκόπους τι πιστεύει για την Αγία Τριάδα, την ενανθρώπιση του Χριστού, την πίστη της Ορθόδοξης Εκκλησίας και ομολογεί αναλυτικά τα «πιστεύω» του, που, βέβαια, δεν είναι διαφορετικά από της Εκκλησίας της οποίας χειροτονείται Επίσκοπος, για να «ορθοτομεί τον λόγον της Αλήθειας».

Όσο και να έχουν αυξηθεί οι γνώσεις ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους, σε σχέση με προηγούμενες εποχές, φαίνεται ότι οι θεολογικές γνώσεις υστερούν. Σύγχυση, φανατισμός, ακρότητες, έμμονες ιδέες, είναι γνωρίσματα που παρατηρούνται σήμερα σε όσους ασχολούνται επιφανειακά με τη πίστη και την θεολογία της Εκκλησίας. Κι έτσι κάθε δήλωση «δημοσίου εκκλησιαστικού προσώπου» που διαφέρει από τα όσα ξέρουμε, φέρνει αντίδραση και αρνητικά σχόλια.

Είναι ωραίο να γίνεται συζήτηση, ν' ακούγονται απόψεις. Είναι, όμως, σημαντικό να υπάρχει και η σωστή γνώση των θεμάτων, όπως τέθηκαν από τους αγίους Πατέρες και Μητέρες μας. Μπορεί, τότε, κάποιος να καταλάβει αν παρέκκλινε και πόσο από τη διδασκαλία τους, που έγινε διδασκαλία της Εκκλησίας. Μπορεί να κρίνει αν προβάλλει δικές του απόψεις με βάση τα δικά του κριτήρια.

Γιατί, τάχα, να έχει κύρος ο λόγος του, αν δεν στηρίζεται στη διδασκαλία της Εκκλησίας; Κι είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι η Εκκλησία έχει ευρύτητα κι όχι στενότητα αντιλήψεων, αποδέχεται τη σοβαρότητα της επιστήμης κι όχι «επιστημονικές αντιλήψεις» που μπορεί να προβάλλει κάθε πτυχιούχος. Κι ακόμα, δεν εναντιώνεται στην πρόοδο, στη διαφορετικότητα, στην ανάγκη της περίπτωσης (αυτό που εκκλησιαστικά ορίζεται ως «κατ' οικονομίαν»)

Είναι άδικο, εξ αιτίας κάποιων «δημοσίων εκκλησιαστικών προσώπων», να διασύρεται η Εκκλησία και να παρουσιάζεται ως σκοταδιστική με μεσαιωνικές αντιλήψεις. Δεν αδικείται, όμως, η Εκκλησία αλλά οι άνθρωποι που μένουν στην άγνοια, απορρίπτοντάς την και γι' αυτό χάνουν την ομορφιά της ζωής, την

απόλαυση των σχέσεων, την ωραιότητα του εαυτού τους. Χάνουν το Θεό της ελευθερίας και της χωρίς όρια αγάπης.

Θα μπορούσε, ενδεχομένως, να προβληθεί ο ισχυρισμός ότι “πιστεύω στο Θεό και τον δέχομαι, όχι όμως στην Εκκλησία”. Είναι η περίπτωση που «η εκκλησία δεν είναι μόνο φυλακή του ανθρώπου αλλά και φυλακή του Θεού». (Andre Gide, Γάλλος ποιητής και συγγραφέας).

Όσο και να υπάρχει δικαιολογία στην αντίδραση άτσαλων δηλώσεων, ας γίνουν αυτές αφετηρία για γνώση της όντως διδασκαλίας και πίστης, που ακούγεται, ευτυχώς, και σήμερα από «δημόσια εκκλησιαστικά πρόσωπα». Αν δούμε και την Εκκλησιαστική ιστορία θα διακρίνουμε τα ίδια φαινόμενα και σ’ άλλες εποχές, άλλοι να μιλούν κατά πως νομίζουν προς ίδιον όφελος, κι άλλοι να «ορθοτομούν τον λόγο της Αληθείας».

<https://bit.ly/3BrgMkq>